

Johannes van der Schot.

Zomaar een leven, zomaar zoveel inzet.

Johannes van der Schot werd geboren op 23 januari 1917 en werd op 23 maart 1937 ingelijfd als gewoon dienstplichtige. Hij ging met groot verlof op 5 september 1939. Het was de periode van het interbellum en bezuinigingen op de Krijgsmacht.

Bijna twee jaar later tekende Jan bij het KNIL met stamboeknummer 95311. Hij werd overgenomen van het Regiment Wielrijders en ging een KNIL-overzeese verbintenis aan, zowel in als buiten Europa, voor een periode van 5 jaar. Hij werd ingedeeld als kanonnier 2^e klasse en vertrok op 22 april 1939 met het ms Tossari naar Nederlands-Indië werd geplaatst bij het Depot Mobiele Artillerie op 22 mei 1939. Tijdens de inval van de Japanners zette hij zich met overgave in, werd op 8 maart 1942 krijgsgevangen gemaakt bij Tjimahi en verkreeg later de Bronzen Medaille voor zijn inzet. Op 15 augustus 1945 werd hij uit Japanse krijgsgevangenschap bevrijd en ingedeeld bij het 1^e Prins Bernhard bataljon in Singapore als kanonnier 1^e klasse.

Hij mag met recuperatieverlof op 11 december 1947 naar Nederland. Op 2 juli 1948 keert hij terug met de "Waterman". In Indië wordt hij ingedeeld bij de Dienst Psychologische Dienst als korporaal; later als sergeant. Voor zijn inzet krijgt hij het Ereteken voor Orde en Vrede. Hij keert weer terug naar Nederland in treedt in bij de Koninklijke Landmacht na zijn ontslag uit het KNIL i.v.m. de reorganisatie van het KNIL na 1950. Hij treedt in dienst bij het Regiment Zware Luchtdoelartillerie waar hij diverse functies bekleed en opklimt tot opperwachtmeester. In de loop van 1957 neemt hij (eervol) ontslag en krijgt een pensioengeldige leeftijd toebedeeld van 22 jaar, 7 maanden en 3 dagen. Johannes kon zich minder vinden in de in zijn ogen afgenomen discipline en hij herkende zich minder in de Krijgsmacht die hij zo lang had gediend. Hij ging over naar een civiele betrekking.

Over zijn ervaringen in Japanse krijgsgevangenschap heeft Jan indrukwekkende pagina's nagelaten waarover een volgende keer meer. Jan was trots op zijn inzet in Indië en zoals vele tienduizenden Indië-veteranen meer uiterst verontwaardigd door dr. Hueting in de jaren 60 in de openbaarheid trad met verhalen over excessen in Nederlands-Indië. Maar Jan was er de man niet naar om die verhalen onweersproken te laten. Hij klom in de pen zoals meerdere veteranen en stuurde een ingezonden stuk aan de Vrije Tribune.

Jan was klip en klaar en helder en duidelijk. Als er wandaden optraden dan werd daar door de bevoegde rechterlijke macht op gereageerd. Hij was ook duidelijk over wat Nederlandse militairen wél op grote schaal deden. Het verlenen van hulp op medisch gebied. De rijstaanvoer werd hersteld door de AMACAB (Allied Military Administration Civil Affairs Branche). Het inheemse bestuur werkte loyaal samen met de Nederlandse Krijgsmacht om terroristische infiltraties tegen te gaan. Krijgsgevangenen werd geen haar gekrenkt. En wat zei Soekarno persoonlijk toen hij gevangen werd genomen na de spectaculaire Nederlandse actie bij Djokjakarta tegen die "triggerhappy oorlogsmisdadigers": "het zijn mijn vijanden, maar het zijn behoorlijke soldaten".

Wat vond hij van dr. Hueting? Uit welke bronnen stammen zijn verhalen? Hueting zou naar eigen woorden zelf aan oorlogsmisdaden hebben meegedaan en dan wacht hij 20 jaar om naar buiten te treden?! Hij had zich onmiddellijk tot de bevoegde instanties kunnen wenden. Hueting werpt een smet op de inzet van 200.000 militairen. En VARA-presentator Wigbold? Hij heeft een vonnis achter de rug wegens desertie en had zich aan de militaire dienst

onttrokken op basis van valse attesten. Een anti-militair die zich omgorden wil met het heilige zwaard van het recht.

Johannes van der Schot: gewoon een Nederlandse Indië-veteraan die goed deed en niet omkeek. Tot de beschuldigingen loskwamen.